

מצוזה (ליד) אחר זו - להקריב שמי הלחם. הרי בארכנו, שמי הלחם - שמי שכיננות, עליונה ומחפותה, והתחברו כאחד. לגביהם, שמי הלחם בשפט, שהוא מזון של אחד שניים של מעלה ומטה. ועל זה בתוב, שני העمر לאחד. לאחד וודאי, להתייחד במקום אחד אל אותו שקרוא אחד.ומי הוא? הקל קול יעקב, שהוא יורש מעלה ומטה שני לחייבים כאחד. ומשום ששפט הוא סוד שלב, ומטה, ותבונת, והוא כל הווא שפט, (נראהו) שני לחייבים. (עד כאן) מצוזה אחר זו - להסדייר לחם ולבונת, להקריב עמר, שפטותם ועשיהם ביום הניפכם את העمر כבש פמים לעלה. וכן בכל להקריב שמי הלחם, וכך בכל הימים הטוביים להקריב קרבן של מוספים. אלא וודאי בכל יום של מועדים צריך להקריב את הקרבן שלו. צריך להקריב עליו תוספת שיש לו, כמו תוספת כתבה ומגנה שמושיר חתן לכהלה. ושבתו המלפה, שהיא כלה, בשבותות ובכל ימים טובים, צריכה חוספת, שהם מוספים של קרבנות, ומונות, שהן מונות כהנה.

ובשבותות שהוא מן תורה, שנגנו שני לוחות התורה מהצד של עץ חמימים, צריך להקריב להם שמי הלחם, שהן ה"ה. שמי ימים של שבותות הם י"ו צריך להקריב להם שמי הלחם מאותן ה"ה, שהוא לחם של תורה, שנאמר בו לנו לחמו כלחמי, ה"ה, מן המוציא לחם מן הארץ.

וזה מأكل אדם, שהוא י"ד ה"א וא"ו ה"א. (במדבר יט) זאת התורה אדם. (במדבר יט) זאת התורה אדם. (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן ליה. אומר שעוריין, מأكل בעירין, דאיון, חיות הקדש, דמגהון צריך להקריב, אך הוא דכתיב, (ויקרא א) מן הבהמה. אלים: מנחים במתניתין, באlein

פקודא (ליד) בתר דא, להקריב שמי הלחם. הא אוקימנא, שמי הלחם: פרמי שכינמי, עילא ומפא, ואתחיםון בחרדא. לגביהון, תריין נהמי בשפט, מזונא דחרדא, תריין, דעילא ומפא. ועל דא כתיב, (שםות טז) שני העמר לאחד. לאחד וודאי, לאתייחדא באמר חד. לההוא דאקרי אחד. ומאן איהו. הקול קול יעקב, דאייהו ירידת עילא ותפא, תריין נהמי בחרדא. ובגין דשבט איהו רוז דעילא ומפא, וכלא איהו שפט, (אתקריםו) תריין נהמי. ע"ב.

פקודא בתר דא להסדייר לחם ולבונת, להקריב עמר. דכתיב ועשיתם ביום הניפכם את העמר בבש פמים לעלה. וכן בשבותות להקריב שמי הלחם, והכי בכל יומין טבין, להקריב קרבן דמוספיין. אלא וודאי בכל יומא דמושדייא צריך להקריב קרבנה דיליה. צריך להקריב עליה תוספת דאיתליה, בגין תוספת בתובתא ומוגנתא, דאוסף חתן לבלה. ושבט מלכטה, דאייהי כלה, בשבותות ובכל יומין טבין, צריכה תוספת, דאיינו מוספין דקרבני, ומוגנתא, דאיינו מוגנות בהוניה.

ובשבותות דאייהו מן תורה, דאתהייבו תריין ליהין דאוריתא, מיטרא דאלנאה דחיי, צריך להקריב לגבייהו, שמי הלחם דאיינו ה"ה דתרין ה"ה, שמי הלחם דשבות אינון י"ו צריך להקריב לגבייהו, שמי הלחם מאינון ה"ה דהא איהו נהמא דאוריתא, דאתמר ביה (משל ט) לכו לחמו בלחמי, ה"ה, מן המוציא לחם מן הארץ.

והאי איהו מأكل אדם, דאייהו י"ד ה"א וא"ו ה"א. (במדבר יט) זאת התורה אדם. (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן ליה. אומר שעוריין, מأكل בעירין, דאיון, חיות הקדש, דמגהון צריך להקריב, אך הוא דכתיב, (ויקרא א) מן הבהמה. אלים: מנחים במתניתין, באlein

וזה מأكل אדם, שהוא י"ד ה"א וא"ו ה"א. (במדבר יט) זאת התורה אדם. מכם קרבן לה. עמר שעוריים, מأكل בהמות, שהן חיות מקדש, מאנון חיות במשנה, באלו הפשטים. מן הבקר - פרים מנחים במשנה,